

1

เอมอส เด็คเคอร์จะจดจำการตายของพวกเขาทั้งสามคนเป็นลึ้นน้ำเงินอันน่า
พรึ่นพริ้งไปตลอดกาล ความทรงจำนี้จะพุ่งเข้าจู่โจมเขาชนิดไม่ทันได้ตั้งตัวราวกับ
ใบมีดแสง...และคงไม่มีวันปล่อยเขาเป็นอิสระ

การชุมนุมผู้ต้องสงสัยเป็นภาระหนักที่กินเวลายาวนาน แถมยังแทบไม่ได้
อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ขณะขับรถกลับบ้านเขาจึงขอแค่ได้จับหลักสี่สองสามชั่วโมง
ก่อนออกมาปฏิบัติหน้าที่อีกครั้ง เขาเลี้ยวเข้าทางรถหน้าบ้านสองชั้นหลังเล็ก ๆ
ที่ผนังบุแผ่นไวนิล บ้านหลังนี้มีอายุยี่สิบห้าปีและยังต้องผ่อนไปอีกนาน เมื่อ
รองเท้าบูตเบอร์ลิสส์กระทบพื้นทางเดินที่เปียกแฉะไปด้วยน้ำฝน เด็คเคอร์ถึงกับ
ชวนเซเล็กน้อยก่อนจะตั้งหลักได้ เขาปิดประตูรถเบา ๆ เพราะมั่นใจว่าตึกดิน
บ้านนี้ทุกคนคงหลับไปแล้ว จากนั้นเปิดประตูที่พาเข้าสู่ห้องครัวและหอบร่างอัน
อ่อนล้าเข้าไป

ความเงียบไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมาย แต่ถ้าเงียบสงบขนาดนี้ก็
แปลกเกินไป เขายังไม่เฉลียวใจในทันที และมันก็กลายเป็นหนึ่งในข้อผิดพลาด
หลายอย่างของเด็คเคอร์ในคืนนั้น เขาแฉะเปิดน้ำจากก๊อกใส่แก้วก่อนยกดื่มและ
วางแก้วลงในอ่างล้างจาน แล้วเดินเข้าห้องถัดไป

เด็คเคอร์ลื่นไถล ร่างสูงใหญ่ล้มคะมำลงกระแทกพื้นปาร์เกต์ลายก้างปลา
ที่ขัดจนมันวับซึ่งเป็นเหตุให้เขาลื่นล้มมาก่อนแล้ว ขณะนั้นแสงจันทร์ที่ส่องผ่าน
หน้าต่างเข้ามาช่วยให้ห้องสว่างพอที่จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ชัด และสิ่งที่เขากำลัง
จะได้เห็นก็ทำให้สถานการณ์ในวันนี้แตกต่างจากทุกครั้ง

เมื่อยกมือขึ้นดูก็พบว่ามันมีสีแปลก ๆ

สีแดง...เลือด

มันไหลมาจากที่ไหนสักแห่ง เขาลุกขึ้นเดินหา

ไม่นานก็พบที่มาของเลือดในห้องถัดไป จอห์นนี่ แชนกส์พี่ชายของภรรยา ผู้มีร่างใหญ่กำยำไม่ต่างจากเขานอนอยู่บนพื้น เด็คเคอร์คุกเข่าลงก้มดูแทบชิด ใบหน้าอีกฝ่าย เห็นลำคอถูกเชือดเป็นแนวยาวจากซ้ายไปขวา ปริมาณเลือดที่ไหลนองพื้นเหมือนแทบจะหมดตัว และเท่าที่ดูน่าจะไม่ต้องจับชีพจรเพราะมันคงไม่เต้นอีกแล้ว

เวลานี้เด็คเคอร์ควรคว้าโทรศัพท์มากดเบอร์ 911 และที่ล้ำคัมเขารู้ดีว่าไม่ควรเดินเข้าไปทั่ว เพราะตอนนี้บ้านของเขากลายเป็นสถานที่เกิดเหตุไปแล้ว เป็นเหมือนพิพธิภยันต์ซึ่งไม่ว่าใครก็ห้ามแตะต้องสิ่งของใด ๆ ความเป็นมืออาชีพในตำรวจร้องบอก

แต่อีกเสียงกลับเตือนเขาว่านี่แค่ศพเดียว เขาตัววัดสายตามองไปยังบันได ที่ทอดสู่ชั้นบน จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ความตื่นตระหนกเล่นพละนไปทั่วร่าง ความรู้สึกลึกลับ ๆ ร้องบอกว่าเขากำลังจะสูญเสียทุกอย่างไป เด็คเคอร์ออกวิ่ง รองเท้าบูตลุยรกกองเลือดที่เจ็องนองเหนียวหนืดราวกับแองน้ำ เขากำลังทำลายหลักฐานสำคัญซึ่งควรรักษาสภาพเอาไว้ให้คงเดิม แต่เขาไม่สนใจอะไรแล้ว

เขาจำพรวดตามรอยเลือดชั้นบันไดไปที่ละสามชั้น หายใจหอบ หัวใจเต้นแรงจนน่ากลัวว่าจะระเบิดทะลุอก ในหัวชาวโพลนไปหมด แต่เขายังขยับไปตามสัญชาตญาณ เขาเซกระแทกผนังทางเดินทั้งสองด้านขณะมุ่งสู่ประตูห้องนอนแรกที่อยู่ทางขวา ไม่ได้ชักปืนออกมา ไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่าฆาตรกรอาจยังซ่อนตัวรอเขาอยู่ในบ้าน

เด็คเคอร์โถมตัวเอาไหล่กระแทกประตูแล้วกวาดตามองไปทั่วอย่างหวาดหวั่น

ว่างเปล่า

ไม่นะ ไม่จริง

เขานิ่งงัน สายตาพลันสะกดกับอะไรบางอย่างใต้แสงสลัวของโคมไฟ ฝ้าเปลือยเปล่าข้างหนึ่งเผลอพื้นเตียงพาดทับฟูกที่นอนฝั่งตรงข้ามกับที่เขายืนอยู่

เด็คเคอร์รู้จักทำข้างนั้นดี เพราะเคยประกอบ นวดคลึง และจูบมัน เป็นครั้งคราวมานานหลายปี นิ้วเท้าเรียวยาวเล็กดูดี นิ้วชี้ค่อนข้างยาว มีเส้นเลือด หนุนบนหลังเท้า ผิวหนังบริเวณฝ่าเท้าด้านแข็ง เล็บเท้าทาสีแดง มันมีลักษณะ อย่างที่ควรจะเป็นทุกอย่าง เว้นแต่มันไม่ควรมาวางพาดอยู่บนฟูกที่นอนแบบนี้ เพราะนั่นหมายความว่าร่างกายส่วนที่เลื้อยหงายอยู่บนพื้น และเหตุผลเดียวที่ ทำให้เป็นอย่างนั้น...

เขาเดินไปยังฝั่งนั้นของเตียงแล้วก้มมอง

แคสแซนดร้า เด็คเคอร์ หรือที่คนคุ้นเคยชอบเรียกว่าแคสซึนนอนกองอยู่ บนพื้น ดวงตาเบิกโพลงจ้องมองไปยังความว่างเปล่า เขาเซดลาไปหยุดอยู่ ข้าง ๆ ร่างภรรยาและทรุดตัวลง หัวเข้าภายใต้กางเกงยีนส์จุ่มลงไปในกองเลือด บนพื้นซึ่งแผ่ออกมาจากตัวเธอ

เลือดของเธอ

ลำคอไม่ปรากฏร่องรอยบาดแผล เพราะนั่นไม่ใช่ที่มาของเลือด...เลือด มหาศาลในห้องมาจากหน้าผากเธอ

ตรงนั้นมียอยกระสุนเจาะหนึ่งนัด ทั้งที่รู้ดีว่าไม่ควรทำ แต่เขาก็ยังซ่อน ศีรษะของเธอขึ้นจากพื้นมากอดแนบอกพลาซงส์อื่นให้ เรือนผมสีเข้มของแคสซึนแผ่ขยายระแหงเขา รอยแผลบนหน้าผากเป็นสีดำและพองเพราะความร้อนจาก กระสุน เกิดจากการจ่อปากกระบอกปืนชิดติดผิวหนังก่อนส่งกระสุนเข้าปลิดชีพ ตอนนั้นแคสซึนหลับอยู่หรือว่าตื่นแล้ว เธอตกใจแทบสิ้นสติหรือเปล่าเมื่อเห็น คนร้ายยื่นค้ำเหนือร่าง เขานึกสงสัยขณะประคองร่างคนรักไว้เป็นครั้งสุดท้าย

เด็คเคอร์วางศพกลับลงไปพลาซงส์จ้องมองใบหน้าขาวซีดไร้ชีวิต มองจุดดำ กลางหน้าผากซึ่งเป็นความทรงจำสุดท้ายที่เขามีต่อเธอ เหมือนเป็นสิ่งตอกย้ำว่า นี่คือจุดสิ้นสุดของทุกอย่าง

เขาลุกขึ้นยืนหันหลังรู้สึกถึงอาการชาที่ท่อนขา ทว่ายังเฝ้าไปตามทางเดิน มุ่งสู่ห้องนอนอีกห้อง

ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนกระแทกประตูเปิดเพราะเขารู้อยู่แล้วว่าจะได้พบเจอ กับอะไร เขาแค่ไม่รู้ว่าคนร้ายใช้วิธีไหนเท่านั้นเอง

เริ่มด้วยมีด ตามด้วยปืน

ลูกสาวเขาไม่ได้อยู่ในห้องนอนจึงเหลือแค่ห้องน้ำที่อยู่ติดกัน
ในนั้นสว่างไสวเพราะไฟเพดานเปิดทิ้งไว้ เห็นได้ชัดว่าคนร้ายอยากให้เขา
เห็นศพสุดท้ายชัด ๆ

ลูกสาวเขานั่งอยู่บนโถส้วม โดยมีสายคาดเอวของเสื้อคลุมอาบน้ำซึ่งผูก
อยู่กับถังพักน้ำด้านหลังรั้งลำตัวไว้ คนร้ายทำแบบนี้เพื่อไม่ให้ร่างแตกจาก
โถส้วม เด็คเคอร์เดินเข้าไปและพบว่าพื้นห้องน้ำไม่มีกองเลือดลิ้น ๆ ร่างกาย
ไม่มีบาดแผล ทว่าเมื่อเขาก้มลงดูก็พบรอยรัดรอบลำคอ มันเป็นรอยขั้วนาถั่ว
เหมือนผิวบริเวณนั้นถูกเผา คนร้ายอาจจะใช้สายคาดเอวเส้นที่ผูกตัวลูกเขาหรือ
ไม้กอล์ฟมือเปล่า ๆ แต่ตอนนี้เขาไม่ได้สนใจเรื่องนั้น การถูกรัดคอเป็นการตาย
ที่ทรมาน ทั้งเจ็บปวดและน่าสยดสยอง ลูกสาวเขาคงจ้องหน้าไอ้ฆาตรกรเขม็ง
ขณะที่มันค่อย ๆ ปลิดชีวิตแก

อีกสามวันมอลลีจะอายุครบสิบขวบ เด็คเคอร์วางแผนจัดงานวันเกิดให้
ลูก ทั้งเชิญแขกและซื้อของขวัญไว้เรียบร้อย แถมยังสั่งเค้กช็อกโกแลตเอาไว้
ด้วย ตัวเขาเองกลางวันนั้นเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของแคลซีที่นอกจากจะทำงาน
เต็มเวลาแล้วเธอยังทำงานบ้านทุกอย่างด้วย เพราะงานของเด็คเคอร์ไม่ใช่งาน
ประจำและไม่ได้ใกล้เคียงกับงานประจำเลยด้วย ทั้งคู่เคยพูดหยอกเย้ากันถึง
เรื่องนี้ เขามักจะถามเขาว่ารู้จักการใช้ชีวิตจริง ๆ บ้างไหม เลิกซื้อของเข้าบ้าน
หรือจ่ายค่าน้ำค่าไฟเป็นหรือเปล่า หรือเคยพามอลลีไปหาหมอบ้างไหม

ความจริงคือเขาทำไม่เป็นเลยสักอย่าง

เด็คเคอร์ทรุดลงกับพื้นตรงหน้าศพลูกสาวแล้วนั่งขัดสมาธิทับสันเท้าไว้ได้
ซาอ่อน มันเป็นท่าทางที่มอลลีชอบทำ เขาเป็นคนร่างใหญ่ที่ถือว่าขยับตัวได้
คล่องแคล่วทีเดียว สามารถนั่งท่าขัดสมาธิหรือทำอื่นได้สบาย ๆ ไม่เข้าใจ
เหมือนกันว่าทำไมถึงคิดเรื่องพวกนี้ในเวลาแบบนี้ ครู่ต่อมาเขาจึงตระหนักได้ว่า
ตัวเองอยู่ในอาการช็อก

ดวงตาของมอลลีเบิกกว้างจ้องตรงมาที่เขา ทั้งแกและแม่ของแกไม่เห็น
เขามาก่อน เด็คเคอร์นั่งโยกตัวไปมาอยู่ตรงนั้นระหว่างจ้องมองลูก...ลูกสาวที่
เขาจะไม่ได้เห็นตัวเป็น ๆ อีกต่อไป แน่แน่นอนว่าลูกก็ไม่มีโอกาสเห็นเขามาก่อน

มันจบแล้ว ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ต่อจากนี้เขาจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร อยู่ไม่ได้หรอก

เขาชักปืนพกขนาด 9 มม. ออกจากซองคาดเอวแล้วดึงสลิดเพื่อตรวจสอบกระสุน ถือไว้แน่นด้วยมือทั้งสองข้าง ปืนกระบอกนี้ทั้งสวยและแม่นยำ อีกทั้งมีประสิทธิภาพดีเยี่ยมในการหยุดยั้งเป้าหมาย เขายังไม่เคยใช้มันยิงใคร แต่ตอนนี้คงต้องใช้แล้ว

เด็คเคอร์จ้องเข้าไปในปากกระบอกปืนซึ่งมีศูนย์เล็งติดอยู่ ไม่แน่ใจว่าใช้มันยิงไปที่ไหนตอนอยู่ที่สนามยิงปืนของตำรวจ ลักพันนัดได้ไหมนะ หรือว่าหมิ่นนัด แต่ที่แน่ ๆ คินนี่เขาจะยิงพลาดไม่ได้

เขาอำปากอมกระบอกปืนแล้วขยับมันให้สูงขึ้น หมายถึงให้กระสุนพุ่งระเบิดสมอง ทุกอย่างจะได้จบไว ๆ เขาขยับนิ้ววางบนโกร่งโก แต่พอเงยหน้ามองมอลลิ์ก็รู้สึกละอายใจ เขาตัดสินใจเลื่อนปืนไปจ่อขมับขวาแทนก่อนหลับตาเพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นหน้าลูก นิ้วชี้แนบโกร่งโกอีกครั้ง ถ้าผ่านตรงนี้ไปจะเป็นโกปืน แค่อ้อย ๆ ออกแรงกด จากนั้นก็ไม่ต้องรู้สึกอะไรอีก สมองคงหยุดทำงานก่อนที่ร่างกายจะหันได้รับรู้ว่าเขายิงตัวเองด้วยซ้ำ

แค่ต้องเหนียวโก แค่เหนียวโก เอมอส แก่ไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว ลูกเมียตายหมด ไม่เหลือใครแล้ว แก่ไม่มีเหลืออะไรเลย

เขาถือปืนค้างไว้ พลังคิดว่าจะพูดอะไรดีเมื่อได้ไปอยู่พร้อมหน้าลูกเมียอีกครั้ง

ผมขอโทษ

ให้อภัยพ่อด้วย

ผมควรอยู่ที่บ้านและปกป้องครอบครัวจากไอ้ฆาตกร ผมควรอยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องคุณ

เด็คเคอร์กำปืนแน่นขึ้น กดลากล้องโลหะเข้าที่ขมับอย่างแรงจนมันบาดเนื้อ เลือดหยดหนึ่งไหลลงจากรอยแผลหายเข้าไปในกลุ่มผมสีเทา เขามั่นใจว่าในช่วงไม่กี่นาทีนี้สีผมจะต้องหงอกขาวกว่าเดิมแน่ ๆ

เวลานี้เขาไม่ได้ต้องการความกล้า

เขากำลังรอเหตุผลดี ๆ เพื่อจะลงมือลั่นไก แต่มันจะมีเหตุผลที่เหมาะสม สำหรับการปลิดชีวิตตัวเองด้วยหรือ

ขณะกำลังถือปืนจ่อขมับตัวเอง เด็คเคอร์ก็หยิบโทรศัพท์มากดเบอร์ 911 แจ้งชื่อและเลขประจำตัวบนตราตำรวจ แล้วแจ้งเหตุฆาตกรรมเหยื่อสามราย ก่อนจะทิ้งโทรศัพท์ลงพื้น

ศพที่ชั้นล่างคือจอห์นนี่

ศพในห้องนอนคือแคลซี

ส่วนศพในห้องนี้คือมอลลี่

ภาพที่เขาเห็นพลันเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินชวนขนลุก ไม่ว่าจะเป็ศพ บ้าน หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ ฟองสีน้ำเงินครอบคลุมไปทั่วทุกหนแห่ง เด็คเคอร์แหงนหน้ามองเพดานพลาจรวงตะโกนสาปแช่งด้วยแรงโทสะและความอัดอั้นจากการสูญเสีย แม้ในเวลาแบบนี้ไอ้สีสนับ ๆ ก็ยังตามมารบกวน ทำไมเขาถึงเป็นคนธรรมดา ๆ แบบคนอื่นบ้างไม่ได้ แม้ในเวลาที่เราโศกเสียใจ สุดชีวิตก็ยังไม่เว้น เด็คเคอร์นั่งก้มหน้าอยู่บนพื้น ปืนยังคงจ่อศีรษะ พร้อมจะจบชีวิตที่ไม่เหลืออะไรอีกต่อไป เขาพร้อมจะตายตามลูกเมียไปแล้ว

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างที่ตัวเขาเองก็ไม่แน่ใจ เอมอส เด็คเคอร์ไม่ได้เห็นยาวไกล

และนั่นคือสภาพของเขาตอนที่ตำรวจมาพบในอีกสี่นาทีถัดมา

2

มานั่งตัวหนึ่งในสวนสาธารณะเป็นสีแดง

ความเห็นเหินหวาดผวาคือเนื้อเปลี่ยนฤดูไปไม่ร่วงให้กลายเป็นฤดูหนาว
เอมอส เด็คเคอร์นั่งอยู่บนมานั่งตัวนั้นและกำลังเฝ้ารอ

นกกระจอกตัวหนึ่งบินผ่านหน้าเขาไปและเกือบโดนรถที่แล่นผ่านชน มัน
เห็นขึ้นฟ้าไปสัมผัสกับสายลมก่อนจะบินหายไป เด็คเคอร์จดจำชนิด รุ่น ป้าย
ทะเบียน และลักษณะของรถคันนั้นก่อนที่มันจะผ่านสายตาไป คู่สามีภรรยาหนึ่ง
ด้านหน้า ส่วนด้านหลังเป็นลูก ๆ ลูกคนเล็กนั่งบนเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก
ลูกอีกคนที่นั่งข้าง ๆ น่าจะประมาณสิบขวบ กันชนท้ายรถติดสติ๊กเกอร์ข้อความ
ว่าลูกของฉันเป็นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนประถมธอร์นเครสต์

ดีใจด้วยนะ พวกคุณได้ประกาศให้พวกโรคจิตรู้ไปแล้วว่าจะลักพาตัวลูก
สุดอัจฉริยะได้ที่ไหน

รถประจำทางคันหนึ่งแล่นมาจอดป้ายใกล้ ๆ เด็คเคอร์เหลียวมองและ
เริ่มสังเกตเห็นด้วยวิธีเดิม บนรถมีผู้โดยสารสิบสี่คน ส่วนใหญ่ท่าทางเหนื่อยล้า
แม้ว่าเพิ่งจะเที่ยงวัน แต่ยังมีคนหนึ่งที่ดูจริงจัง เป็นเด็กชายที่กำลังทำปีต็อกซ์
อยู่ข้าง ๆ แม่ซึ่งนั่งคอคอกและมีกระเป๋าใบเชื่องวางอยู่บนตัก คนขับดูท่าจะเป็น
มือใหม่ ใบหน้าเธอฉายแววตื่นตระหนก แม้จะใช้พวงมาลัยเพาเวอร์ซึ่งช่วย
ทดกำลังการหมุน แต่เธอก็ยังหັกเลี้ยวอย่างเชื่องช้าจนดูราวกับว่าเครื่องยนต์ดับ
ไปแล้ว

เหนือศีรษะมีเครื่องบินแล่นผ่าน มันบินต่ำมากพอที่เขาจะบอกได้ว่าเป็น
เครื่องบินอิง 737 ของสายการบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์ เด็คเคอร์ดูออกว่าเป็นรุ่นใหม่

เพราะปลายปีกทั้งสองข้าง เลข 737 มาคู่กับสีเงินเด่นสะดุดตา เป็นส่วนผสมที่ลงตัวของความทันสมัยและความว่องไวราวกับลูกปืน อะไรก็ตามที่ขึ้นต้นด้วยเลขเจ็ดมักจะทำให้เด็กเคอร์สนใจได้เสมอ เขาชอบที่เครื่องบินโบอิงตั้งชื่อเครื่องทุกลำโดยใช้เลขเจ็ดเป็นตัวเลขแรก

ชายหนุ่มสองคนเดินผ่านไป เด็กเคอร์สังเกตเห็นและจดจำลักษณะของทั้งคู่ คนตัวใหญ่กว่าและดูอายุมากกว่าน่าจะเป็นหัวหน้า ส่วนชายอีกคนที่เดินไปหัวเราะไปคงเป็นลูกน้อง จากนั้นเขาหันไปสนใจเด็กสี่คนซึ่งกำลังวิ่งเล่นในสวนสาธารณะที่อีกฟากของถนน เด็กเคอร์คิดว่าอายุ ยศตำแหน่ง เลขประจำตัว ลำดับชั้นทางสังคม และอำนาจหน้าที่ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่ก่อนหกขวบไม่ต่างจากฝูงหมาป่า เขาจดจำรายละเอียดพวกนี้ไว้

ถัดไปเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่สูงส่งพันธุเยอร์มันเชพเพิร์ต มันยังไม่แก่แต่ดูเหมือนสะโพกจะมีปัญหา อาจเป็นโรคข้อสะโพกเสื่อมซึ่งพบได้บ่อยในสุนัขที่ถูกปรับปรุงสายพันธุ์ เด็กเคอร์จดจำไว้ ก่อนจะเหลียวไปเห็นชายอีกคนที่เดินจ้ม ๆ พร้อมกับเล่นมือถือไปด้วย เจ้าตัวสวมชุดสูทหยี้ออแอร์เมเนจิลโด เซนญา รองเท้ามันปลาบมีตัวอักษรจีซึ่งหมายถึงยี่ห้อกุชชี มือซ้ายสวมแหวนทองฝังพลอยขนาดเท่าเหรียญสิบห้าเซ็นต์ที่ดูคล้ายแหวนซูเปอร์โบวล์ ส่วนข้อมือขวาสวมนาฬิกาหยี้ออซิณิมูลค่าสี่พันดอลลาร์ ชายคนนี้ตัวเล็กเกินกว่าจะเป็นนักกีฬาอาชีพ ทั้งยังแต่งตัวดีกว่าพวกพ่อค้ายาเสพติด เจ้าตัวอาจเป็นผู้จัดการกองทุนบริหารความเสี่ยง นายผู้ฉ้อฉล หรือไม่ก็นักลงทุนอสังหาริมทรัพย์ เด็กเคอร์จดจำไว้

ที่อีกฝั่งหนึ่งของถนน หญิงชราบนเก้าอี้รถเข็นกำลังถูกนำตัวออกจากโรงพยาบาล ร่างกายซีกซัยเป็นอัมพาต ใบหน้าซีกเตียวกันก็ขยับไม่ได้ หลอดเลือดในสมองแตกหรือตีบตันแน่ ๆ เด็กเคอร์บันทึกข้อมูล ส่วนคนดูแลมีอาการของโรคกระดูกสันหลังคดและโรคเท้าปุก

เอมอส เด็กเคอร์จดจำสิ่งเหล่านั้นรวมทั้งรายละเอียดอื่น ๆ พลังประมวลข้อมูล วิเคราะห์เรื่องนั้นเรื่องนี้ บางทีก็คาดเดาอะไรไปเรื่อยเปื่อย ทั้งหมดนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรนอกจากเป็นการฆ่าเวลาระหว่างรอ เช่นเดียวกับการนับลิ้น

เด็คเคอร์เสียชีวิตไปแล้ว ลำพังแค่ผ่อนด้วยเงินเดือนของเขากับแคลชี
รวมกันยังไม่พอ ดังนั้นเมื่อเหลือเขาคนเดียวเลยยิ่งแยเข้าไปใหญ่ เด็คเคอร์
จึงพยายามขายบ้านทิ้ง แต่ใครกันจะอยากอาศัยอยู่ในบ้านที่เคยเกิดเหตุนอง
เลือดแบบนี้

หลังจากถูกยึดบ้านเขาก็ย้ายไปอยู่อพาร์ทเมนต์นานหลายเดือน จากนั้น
เปลี่ยนไปเช่าห้องในโมเต็ล เมื่อการงานแย่ลงเขาเลยจำต้องระเห็จไปนอนโซฟา
บ้านเพื่อน พอเพื่อนเริ่มแสดงท่าทีอึดอัดเขาก็ระหกระเหินไปอยู่ในศูนย์พักพิง
คนไร้บ้าน เมื่อศูนย์พักพิงขาดเงินทุนสนับสนุนและปิดกิจการ เด็คเคอร์จึงยอม
ลดตัวไปซุกหัวนอนตามสวนสาธารณะ แต่เมื่อถูกนอนขาดและตำรวจมาขับไล่
คนจรจัดออกไป เขาจึงลงเอยด้วยการนอนในลังกระดาษตามลานจอดรถ

เมื่อชีวิตบัดซบถึงขีดสุด เขาปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนอ้วนจนู เนื้อตัวสกปรก
มอมแมม ผมเผ้าพันกันยุ่ง หนวดเครารกรุงรัง สภาพไม่ต่างจากมนุษย์ยุคหิน
ที่พยายามทำตัวเป็นพวกเดียวกับมนุษย์ต่างดาว เด็คเคอร์ใช้ชีวิตแบบนี้อยู่นาน
จนกระทั่งตื่นขึ้นมาที่ลานจอดรถของห้างวอลมาร์ตในเช้าวันหนึ่ง สายตาเหลือบ
ไปเห็นโลโก้บริษัทจอร์เจีย-แปซิฟิกที่ประทับอยู่ด้านในลังกระดาษลูกฟูก พลัน
เกิดความรู้สึกแรงกล้าว่าแคลชีกับมอลลี่คงอับอายขายหน้าถ้ามาเห็นสภาพเขา

เขาจึงเริ่มทำความสะอาดเนื้อตัวและทำงานจิปาละเลี้ยงชีพ กระทั่งเก็บ
เงินได้มากพอจะเช่าห้องในโรงแรมเรสซิเดนซ์ อินน์ซึ่งเป็นโรงแรมสำหรับผู้พัก
ระยะยาว จากนั้นก็จัดแจงเขวนป้ายนักสืบเอกชนไว้ที่ประตู แล้วรีบทำทุกคดี
ที่ถูกจ้างซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคดีเล็ก ๆ แม้ค่าจ้างจะน้อยนิดแต่อย่างน้อยก็ยังมึ
งานให้ทำ เพราะถึงยังไงเขาก็ไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่านี้อยู่แล้ว

เรียกว่าเป็นการดำรงชีวิตอย่างไร้แก่นสารก็ว่าได้ เป็นชีวิตซึ่งไม่ต่างจาก
ตัวเขาที่ไม่ได้มีความหมายใด ๆ เด็คเคอร์ยังคงไว้หนวดเคราดกเพิ่ม ผมฟู
กระเซิง น้ำหนักเกินมาตรฐาน แต่เสื้อผ้าที่สวมถือว่าสะอาดพอใช้และบาง
ลิปดาห์เขาก็อาบน้ำมากกว่าสองครั้ง เขาเลิกนอนในลังกระดาษ แต่ในเมื่อยัง
ไม่เห็นหนั้วความสำเร็จใด ๆ เขาจึงแค่ใช้ชีวิตไปวัน ๆ เท่านั้น

เด็คเคอร์หลับตาลงเพื่อปิดกั้นสายตาจากภาพถนนเมื่อครุ่นนี้ แต่มันยัง
คงติดตรึงราวกับมีจอตายภาพยนตร์ซึ่งปิดดวงตา และมันจะคงอยู่อย่างนั้น

ตลอดไป บ่อยครั้งที่เขาอยากลืมสิ่งที่เห็น แต่ทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาให้รับรู้จะถูกบันทึกไว้ในสมองอย่างถาวร ความทรงจำเหล่านี้จะปรากฏแวบขึ้นมาทันทีเมื่อเขาต้องการ หรือบางทีมันก็ผุดขึ้นมาเองทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้อยากจะนึกถึง สำหรับกรณีแรกนั้นถือว่าเป็นประโยชน์ แต่กรณีหลังทำให้เขาหงุดหงิดไม่น้อย

ตั้งแต่นั้นที่ตำรวจเกลี้ยกล่อมไม่ให้เขายิงปืนกรอกปากตัวเอง เด็คเคอร์ยังคงคิดจะฆ่าตัวตายอยู่หลายครั้ง คิดวนไปวนมาจนตอนหลังเขาต้องเข้ารับการรักษาบำบัดทั้งที่ยังทำงานเป็นตำรวจอยู่ เขาเคยแม้กระทั่งไปเข้าร่วมกลุ่มบำบัดสำหรับคนที่คิดฆ่าตัวตาย

ผมชื่อเอมอส เด็คเคอร์ ผมอยากฆ่าตัวตาย แค่นั้นแหละ คงไม่ต้องพูดอะไรไปมากกว่านี้

เขาลืมตาขึ้น

สิ่งที่เขาเป็นทำให้หน้าพิกาภายในสมองเดินเร็วจี๋ ลิบห้าเดือน ยี่สิบเอ็ดวัน ลิบสองชั่วโมง ลิบลีนาที่...มันคือระยะเวลาที่ล่วงเลยมานับตั้งแต่เขาพบสามศพในบ้าน ตั้งแต่วันที่เขาสัญเสียดวงครีว และในอีกหกสิบวันที่มีมันก็จะกลายเป็นลิบห้านาที บวกปี เดือน วันไปเรื่อย ๆ

เด็คเคอร์คิดทบทวนเกี่ยวกับชีวิตตัวเองในอดีต เขาเคยเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัยตลอดสี่ปี และได้ลงเล่นอเมริกันฟุตบอลลีกอาชีพในช่วงเวลาสั้น ๆ สมัยเป็นตำรวจรวมถึงตอนที่เลื่อนขั้นเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนเขาพยายามดูแลสุขภาพให้แข็งแรงเสมอ แต่เขาเลิกไปโดยสิ้นเชิงหลังจากพบศพภรรยา พี่ชาย ภรรยา และลูกสาว ทำให้หน้าหนักเกินค่าเฉลี่ยไปประมาณยี่สิบสองกิโลกรัมหรือมากกว่า เผลอ ๆ อาจจะมีมากกว่านั้นเยอะเลยด้วย เขาสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบหก เซนติเมตร บั้นท้ายใหญ่เทอะทะ เขาไม่ค่อยดี พุงใหญ่ยื่น แขนและช่วงอกหย่อนคล้อย ขาววบเหมือนไส้กรอก และแม้เท้าจะยาวแต่เมื่อก้มมองเขาก็แทบจะไม่เห็นมันด้วยซ้ำ

เด็คเคอร์ปล่อยให้ผมยาว มีผมหงอกแซมประปราย และค่อนข้างสกปรก จะว่าไปก็ไม่ต่างจากสภาพจิตใจของเขา ซ้ำเหมาะเจาะกับคนที่เลือกจะปิดกั้นจิตใจ เอาแต่จมอยู่ในความหดหู่จนละลายตัวเอง นอกจากนี้เขายังปล่อยให้เคราพันกันยุ่งเหยิง ขดเป็นก้อนคดเคี้ยวไปมาราวกับเถาถุ่นเลื้อยหา

ที่เกาะเกี้ยว เด็คเคอร์บอกตัวเองว่ามันดีสำหรับงานของเขา เพราะเขาต้อง
ไล่กวาดพวกเดนลั้งคมซึ่งต่างจากคนทั่วไปอยู่แล้ว พูดีให้ถูกคือคนพวกนี้ห่างไกล
จากความปกติไปมากโข

เขาลูบแกงเกงยีนส์ส่วนที่ขาดล้วย ก็มองบริเวณหัวเข่าซึ่งยังมีครบเลือด
ติดอยู่

เลือดแคลซี เลือดของเธอยังคงเปราะเปื้อนอยู่ตรงนั้น

ผากางเกงนี้ซะเถอะ เอมอส คนปกติที่ไหนเขาก็ทำกันทั้งนั้น

แต่ฉันไม่ใช่คนปกติ ไม่ใช่อีกเลยนับตั้งแต่วันที่เดินเข้าไปในสนามแล้ว

ถูกอัดกระแทก

นั่นเป็นเรื่องเดียวที่เขาจำไม่ได้ มันช่างน่าตลกสิ้นดี เพราะเหตุการณ์นั้น
นั้นแหละที่ทำให้เขาไม่สามารถลืมนะอะไรได้อีก ช่วงนั้นภาพเหตุการณ์ที่เขาโดนอัด
กระแทกถูกนำไปออกอากาศซ้ำ ๆ ในรายการกีฬา แม้แต่รายการข่าวทั่วไปก็ยัง
นำเสนอข่าวอุบัติเหตุครั้งนั้นไปทั่วประเทศ มีคนมาบอกเด็คเคอร์ว่าคลิป
เหตุการณ์ถูกอัปโหลดขึ้นยูทูปไปเมื่อไม่กี่ปีก่อนและมีคนคลิกดูมากกว่าแปดล้าน
ครั้ง เขายังไม่เคยเข้าไปดู แต่คงไม่จำเป็นเพราะเขาอยู่ตรงนั้นและได้สัมผัสกับ
มันโดยตรง แค่นั้นก็มากเกินพอแล้ว

การได้รับความสนใจไร้สาระเหล่านั้นแลกมาด้วยการตายของเขาในสนาม
แข่งอเมริกันฟุตบอล ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่เป็นการตายถึงสองครั้ง

เด็คเคอร์มองกางเกงยีนส์อย่างกระตาคใจ พุงยื่นย้อยอยู่เหนือขอบ
กางเกงเพราะเขาไม่ได้พอมเหมือนเมื่อก่อน เขาซັกกางเกงตัวนี้แล้ว แต่ครบ
เลือดยังฝังแน่นไม่ต่างจากความทรงจำที่ติดตรึงในสมอง จริง ๆ แล้วกางเกง
ตัวนี้ควรถูกเก็บไว้เป็นหลักฐาน แต่ตำรวจไม่ได้เก็บมันไปและเด็คเคอร์ก็ไม่ได้
เสนอให้ นอกจากจะเก็บไว้อย่างดีแล้วเขายังสวมใส่มันอีกต่างหาก ช่างโง่เง่า
เสียจริง จะเป็นวิธีเก็บรักษาความทรงจำเกี่ยวกับแคลซีที่ค่อนข้างน่าขนลุก
พอ ๆ กับการที่เขาเลือกเก็บอัฐิของเธอไว้ในกล่องอาหารลายสคูบี้ดูนั้นแหละ แต่
ไม่มีอะไรทำให้เขารู้สึกดีขึ้นได้ แม้ว่าจะมีที่ซุกหัวนอน มีงานให้ทำ และใช้ชีวิต
เป็นปกติเท่าที่จะเป็นไปได้ ทว่าเขาก็ยังเศร้าไม่คลาย ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน
ก็ตาม

ที่จริงถ้าดูจากรูปร่างแล้วเขาคือผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่ง เพราะในคดีแบบนี้ฝ่ายสามีมักจะเป็นคนร้าย แต่เขตกเป็นผู้ต้องสงสัยได้ไม่นานเพราะช่วงเวลาเกิดเหตุพิสูจน์ว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ เด็คเคอร์มีพยานยืนยันที่อยู่ แต่เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้สัก เพราะเขารู้ดีว่าตัวเองไม่ได้แตะต้องสามคนนั้นแม้แต่ปลายเส้นผม เขาไม่สนใจด้วยว่าคนอื่นจะคิดยังไง เพราะประเด็นสำคัญคือไม่มีใครถูกจับในคดีนี้ ไม่มีผู้ต้องสงสัย ไม่มีเบาะแส ไม่มีอะไรเลย

บ้านของเด็คเคอร์อยู่ในละแวกที่อยู่อาศัยของชนชั้นกลาง เป็นย่านที่เงียบสงบ ผู้คนในชุมชนเป็นมิตรและคอยช่วยเหลือกันอยู่เสมอเพราะไม่มีบ้านไหนที่มีพร้อมทุกอย่าง ทุกคนต่างก็ยังต้องการความช่วยเหลือในบางเรื่อง เช่น ซ่อมรถยนต์ ซ่อมเตา ตอกตะปูที่ฝ้าบ้าน ช่วยทำอาหารเพราะแม่บ้านป่วย หรือดูแลเด็ก ๆ ขณะขึ้นรถประจำทาง แน่ใจว่าความช่วยเหลือเหล่านี้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจและความจำเป็น

แน่นอนว่ามีพวกเหลือขอในละแวกบ้านอยู่บ้าง แต่เขาก็ไม่เห็นว่ามีใครจะมีแว่เป็นฆาตกร ส่วนใหญ่จะเป็นสิ่งหม้อเตอร์ไซค์กับพวกขี้ยาซะมากกว่า เขาตรวจสอบเรื่องนี้ไปแล้วเรียบร้อย วัน ๆ เขาแทบไม่ได้ทำอะไรนอกจากตามสืบไม่ลดละ แม้ว่าผู้บังคับบัญชาจะยืนยันกรานให้เขาเลิกทำแบบนี้เสียที ทว่าเด็คเคอร์ยังคงพยายามสืบเสาะแทบพลิกแผ่นดิน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เจอหลักฐานใด ๆ

การก่ออาชญากรรมมีทั้งโอกาสและอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย ประตูบ้านไม่ได้ล็อก เพื่อนบ้านแวะเวียนเข้ามาแล้วก็เดินออกไป ดังนั้นคำถามที่ว่าคนร้ายเข้ามาในบ้านได้อย่างไรจึงมีคำตอบชัดเจน ทว่าในเมื่อบ้านแต่ละหลังอยู่ชิดติดกันขนาดนั้นยิ่งงักก็จะมียังเสียงลือลือลอดออกมาบ้าง แต่กลับไม่มีใครได้ยินเสียงจากบ้านเลขที่ 4305 ถนนบอสตัน อเวนิวในคืนนั้นเลย คนสามคนถูกฆ่าแต่กลับไม่ส่งเสียงใด ๆ เป็นไปได้ยังไงที่การก่อเหตุฆาตกรรมที่อำมหิตขนาดนั้นจะไม่เกิดเสียงดังโครมครามหรือแม้แต่เสียงกรีดร้อง ไม่มีใครได้ยินเสียงการต่อสู้หรือเสียงอื่น ๆ บ้างเลยหรือไง แล้วเสียงปืนล่ะ ทำไมมันคล้ายจะเงียบสนิทราวเสียงกระซิบของวิญญาณ ประหนึ่งว่าคืนนั้นเพื่อนบ้านทุกคนกลายเป็นคนหูหนวกตาบอด ไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไรแม้แต่ชนิดเดียว

หลายเดือนต่อมาคดีก็ยังไม่คืบหน้า เวลาผ่านไปนานหลังจากไรร้องขอให้สืบต่อ โองาสีในการจับตัวฆาตกรก็ลดลงจนแทบเป็นศูนย์ ตอนนั้นเขาลาออกจากการมตำรวจเพราะรับมือกับงานเอกสารและคดีอื่นไม่ไหว ซ้ำยังต้องทุกข์ทนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้บังคับบัญชาบอกว่าทุกคนเสียใจที่เด็กเคอร์ลาออก แต่ก็ไม่มีใครเห็นयरั้งเขาไว้เช่นกัน เพราะความจริงคือเขากลายเป็นตัวปัญหาและไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเขาไม่สนอะไรอีกต่อไปแล้ว

ยกเว้นเรื่องเดียว

เด็กเคอร์ไปเยี่ยมหลุมศพของครอบครัวอยู่บ่อย ๆ ทั้งสามคนถูกฝังในที่ดินซึ่งเขาซื้ออย่างเร่งด่วน เพราะใครกันละจะซื้อที่ดินไว้ล่วงหน้าสำหรับเป็นหลุมศพให้ชายและหญิงวัยสี่สิบต้น ๆ รวมทั้งเด็กอายุสิบขวบ แต่สุดท้ายเขาก็เลิกไปที่นั่นเพราะทนสู้หน้าคนทั้งสามที่ถูกฝังดินอยู่ตรงนั้นไม่ได้ เขาแค้นใจให้ครอบครัวไม่สำเร็จ แถมยังไม่เคยทำอะไรให้พวกเขาเลยนอกจากช่วยระบุดำเนินการตาย มันเป็นการสำนึกบาปอันน่าสังเวชที่ปล่อยให้คนทั้งครอบครัวต้องตาย พระเจ้าคงไม่ยากให้อภัยเขานัก

การตายของทั้งสามคนต้องเกี่ยวข้องกับงานของเขาแน่ ตลอดหลายปีที่เป็นตำรวจเด็กเคอร์จับคนร้ายเข้าคุกไปหลายคน ตอนนั้นบางคนก็พ้นโทษแล้ว ส่วนบางคนมีเพื่อนอยู่ข้างนอก ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรมในบ้านเลขที่ 4305 ถนนบอสตัน อเวนิวเขาเพิ่งช่วยหลายเครือขายยาเสพติดในห้องที่ ซึ่งตอนนั้นพวกมันมีอิทธิพลจนกระทั่งอัตราการเสพยาในเขตเมืองสูงขึ้น ลูกค้าประจำมีตั้งแต่นักมวยหนุ่มสาวไปจนถึงวัยรุ่น เรียกได้ว่าครอบคลุมทุกกลุ่มประชากร พวกมันชั่วร้ายเลวทรามถึงขั้นที่สามารถฆ่าคนได้โดยไม่รู้สึกละอะไร การหาที่อยู่ของเด็กเคอร์ไม่ใช่เรื่องยากเพราะเขาไม่ได้ปกปิดตัวตน พวกมันอาจจะเอาความแค้นที่มีต่อเขาไปลงกับแคลซีและมอลลี รวมถึงจอห์นนี่พี่ชายภรรยาผู้อุตสาหะเดินทางมาจากเมืองอื่นเพื่อมาเยี่ยมน้องสาวอย่างผิดเวลา แต่เด็กเคอร์ไม่มีหลักฐานที่จะเอาผิดพวกมัน ในเมื่อไม่มีหลักฐานก็ไม่มีกำจับกุม ไม่มีกำพิจารณาคดี ไม่มีกำตัดสินคดี และไม่มีกำประหารชีวิต

เขาพลาดเอง มันเป็นความผิดของเขา เป็นเขาเองที่เชื่อเชิญพวกมันเข้ามาหาครอบครัว และตอนนี้เด็คเคอร์ก็ไม่มีครอบครัวอีกต่อไปแล้ว

คนในชุมชนต่างพากันระดมทุนช่วยเหลือเด็คเคอร์จนได้เงินมาประมาณสองถึงสามพันดอลลาร์ เงินก้อนนี้ยังอยู่ครบในธนาคาร เขาทิ้งมันไว้อย่างนั้น เพราะรู้สึกว่ถ้าเอาออกมาใช้ก็เหมือนทรยศต่อครอบครัว ตอนนี้เลยได้แต่ประทังชีวิตให้อยู่รอดไปวัน ๆ แต่ผ่านพ้นแต่ละวันไปให้ได้ก็พอแล้ว เพราะตอนนี้เขาเหมือนมีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น

เด็คเคอร์เอนหลังพิงพนักม้านิ่งไม่ก่อนกระชับเสื้อโค้ตห่อตัวให้แน่นขึ้น เขาไม่ได้มาที่นี่โดยบังเอิญ

เขามาเพราะมันเป็นงาน

พอมองไปทางซ้ายเขาก็รู้ว่าได้เวลาเริ่มงานแล้ว

เด็คเคอร์ลุกขึ้นแล้วเดินตามหลังคนสองคนที่เขาเฝ้ารออยู่

3

บาร์แห่งนี้ก็ไม่ต่างจากบาร์อื่นที่เด็กเคอร์เคยไปนั่งดื่ม

ภายในร้านมีตลับและคอนข้างเย็น บรรยากาศคล่องตัวด้วยกลิ่นอับและควันบุหรี่ ท่ามกลางแสงสีที่คอยหยอกเย้าผู้คน ทำให้คนแปลกหน้ากลายเป็นคนที่เรารู้จักหรืออยากจู้จัก หรือที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คืออยากลิ้ม ในที่แบบนี้ทุกคนจะเป็นเพื่อนเราจนกว่าจะถึงจุดที่เอาไม้คิ้วพาดกะโหลกกัน ความสงบจะคงอยู่จนกว่าจะถึงเวลาที่มันถูกทำลาย ต่างคนต่างดื่มเพื่อให้ลืมความขมขื่นในชีวิต ปลอ่ยให้พวกนักดนตรีที่เลียนแบบบิลลี โจเอลคอยขับกล่อมจนถึงเช้า

มีแค่ฉันที่ดื่มเป็นพันแก้วก็ไม่ลืมทำอะไรเลยสักอย่าง มีแต่จะยิ่งจดจำทุกรายละเอียดของเหล้าพันกว่าแก้วนั้นกับรูปร่างของก้อนน้ำแข็ง

เด็กเคอร์เลือกนั่งตรงจุดที่มองเห็นเงาตัวเองในกระจกบานใหญ่หลังแถวขวดเหล้า มีทั้งวิสกี้ห่อจิม บีม เหล้ายีนี่ห่อบีฟิตเตอร์ วอดก้ายี่ห้อเกล็นส์ วอดก้า และเหล้ายีนบอมเบย์แซฟไฟร์ เขาสั่งเบียร์สดมาถือไว้ในมือพาลมองภาพสะท้อนในกระจก กวาดสายตาดูจากมุมด้านหลังไปทางด้านขวา กระทั่งเห็นคู่ชายหญิงที่เขาแอบเดินตามมานั่งอยู่ตรงนั้น

ฝ่ายชายอายุประมาณสี่สิบปลาย ๆ ส่วนฝ่ายหญิงน่าจะอายุน้อยกว่าสักครึ่งหนึ่งได้ ชายคนนั้นพยายามแต่งตัวให้ดูดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ สูทผ้าสักหลาดลายทางแบบครบชุดสามชิ้น เนกไทสีเหลืองลายจุดสีน้ำเงินที่มีรูปร่างคล้ายตัวอสุจิกำลัง้วยเข้าเจาะไซ้ กระเป๋าเสื้อสูทมีผ้าเช็ดหน้าเหน็บไว้เสริมความเนียบ ผมเสยขึ้นไปเผยให้เห็นคิ้วคอกหนาเรียงเป็นระเบียบซึ่งดูเหมาะสมกับใบหน้าผู้ชาย แต่คงดูไม่จี๊ดหากอยู่บนใบหน้าผู้หญิง ชายคนนั้นสวมแหวนเพชรที่นิ้วมือ